1966 ఎస్ సి ర్ (2) 942

కాస్షీరామ్ జగన్ నాథ్ మరియు ఇతరులు

వర్సెస్

రాష్ట్రం

(హిదయతుల్లా, ఎం.గజేంద్రగడ్కర్, పి.బి.(సి.జె)సుబ్బారావు, కె.షా, జె.సి.దయాళ్, రఘుబర్)

ఎక్సైజ్ సుంకాలు-ఇటుకలపై రాయితీ కల్పించే పూర్వపు భారత రాష్ట్ర చట్టం-పార్ట్ బి రాష్ట్రంలో విలీనంపై భారతీయ ఎక్సైజ్ చట్టాన్ని రాష్ట్రానికి విస్తరించడం-పూర్వ చట్టంపై ప్రభావం-రాయల్టీ విధించడం-సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్, 1944(1944), ఎస్.ఎస్.2(డి) 3(1)-ఫైనాన్స్ యాక్ట్, 1950 (25 ఆఫ్ 1950), ఎస్.ఎస్.

పూర్వపు పాటియాలా రాష్ట్రానికి చెందిన కౌన్సిల్ ఆఫ్ రీజెన్సీ 1919 ఫిబ్రవరి 6 న అన్ని బట్టీల నుంచి ఇటుకలపై రాయల్టీ విధిస్తూ ఉత్తర్వులు జారీ చేసింది. యజమానులకు రూ.50 లక్షల చొప్పున.. పాటియాలా రాష్ట్రం భారత రాజ్యాంగం ప్రకారం పార్ట్ బి రాష్ట్రమైన పాటియాల మరియు తూర్పు పంజాబ్ స్టేట్స్ యూనియన్ లో విలీనమైన తరువాత, 1950 ఏప్రిల్ 1 న అమల్లోకి వచ్చిన ఫైనాన్స్ చట్టం, 1950, అమలులోకి వచ్చింది, ఆ చట్టంలోని సెక్షన్ 11 ప్రకారం సెంట్రల్ ఎక్సైజ్స్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్, 1944 పార్ట్ బి రాష్ట్రాలకు విస్తరించబడింది. సెక్షన్ 13(2) ప్రకారం ఏప్రిల్ 1, 1950 కి ముందు ఏ రాష్ట్రంలోనైనా ఒక చట్టం అమల్లో ఉంటే ఆ రాష్ట్రం నుంచి అమల్లోకి వచ్చేలా చట్టం రద్దయింది. అందువల్ల 1950 ఏప్రిల్ 1 తర్వాత 1949 ఫిబ్రవరి 19 న జారీ చేసిన ఉత్తర్వుల ప్రకారం ఇటుకలపై రాయల్టీ విధించడాన్ని పిటిషనర్ సవాలు చేశారు, రాయల్టీ ఎక్సైజ్ సుంకం రూపంలో ఉందని, దానిని విధించే

ఉత్తర్వు సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్,1944 కు సంబంధించిన చట్టమని, అందువల్ల ఫైనాన్స్ చట్టంలోని సెక్షన్ 13(2) ద్వారా రద్దు చేయబడింది. 1950.

ఈ చట్టంలోని మొదటి షెడ్యూలులో పేర్కొన్న ఎక్సైజ్ సుంకం విధింపు, వసూలుకు ఉద్దేశించిన సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్ 1944 ప్రతికూల నిబంధన కాదని, షెడ్యూలులో పేర్కొన్న ఇతర సరుకులను ప్రస్తుతమున్న స్థానిక చట్టం అమలు నుంచి మినహాయించిందని అభిప్రాయపడింది. తత్ఫలితంగా, 1949 ఫిబ్రవరి 19 నాటి ఉత్తర్వు, పూర్వపు పాటియాలా రాష్ట్రం ఆమోదించిన ఉత్తర్వు 1944 చట్టానికి సంబంధించిన చట్టం కాదు మరియు అందువల్ల ఫైనాన్స్ చట్టం 1950 లోని సెక్షన్ 13 (2) సృష్టించిన రద్దు పరిధిలోకి రాదు.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 292 ఆఫ్ 1958.

943

పిఇపిఎస్ యు (ప్రస్తుతం పంజాబ్) హైకోర్టు 1956 అక్టోబరు 23 న ఇచ్చిన తీర్పు మరియు డిక్రీ నుండి అప్పీల్ 1954 యొక్క రెగ్యులర్ సెకండ్ అప్పీల్ నెంబరు 29 లో ఉంది.

పిటిషనర్ల తరఫున *సొలిసిటర్ జనరల్ సి.కె.దఫ్తారీ, జె.బి.దాదాచంజీ, రవీందర్ నారాయణ్, ఓ.సి.మాథుర్* వాదనలు వినిపించారు.

పంజాబ్ రాష్ట్రం తరఫున అడ్వకేట్ జనరల్ *ఎస్ఎం సిక్రీ, ప్రతివాదుల తరఫున ఎస్ఎస్ బింద్రా, పీడీ మీనన్* వాదనలు వినిపించారు.

1961. జూలై 28.

కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పును వెలువరించింది ***హిదయతుల్లా, జె.***

ఇజ్లాస్-ఇ-ఖాస్ (కౌన్సిల్ ఆఫ్ రీజెన్సీ) జారీ చేసిన రాబ్కారీ కింద లక్ష ఇటుకలకు రూ.50 చొప్పున రాయల్టీ విధించడం రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 133(1)(సి) ప్రకారం రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 133(1)(సి) ప్రకారం దాఖలైన ఏకైక ప్రశ్న. పాటియాలా స్టేట్, ఫిబ్రవరి 6, 1919 న చెల్లుతుంది.

డిక్లరేషన్, నిషేధాల కోసం ఫరీద్ కోట్ లోని సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్టులో ప్రస్తుత పిటిషనర్లు దాఖలు చేసిన వ్యాజ్యంపై ఈ అప్పీల్ దాఖలైంది. ఈ వ్యాజ్యాన్ని ట్రయల్ జడ్జి కొట్టివేయగా, జిల్లా కోర్టుకు అప్పీల్ చేయడంతో తీర్పు తారుమారైంది. మీద. హైకోర్టుకు తదుపరి అప్పీలు, అదనపు జిల్లా న్యాయమూర్తి యొక్క తీర్పును రద్దు చేశారు మరియు ట్రయల్ జడ్జి తీర్పును పునరుద్ధరించారు.

1950 ఫైనాన్స్ యాక్ట్ అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత కూడా ఇజ్లాస్-ఇ-ఖాస్ ఉత్తర్వులు అమల్లోకి వస్తాయా లేదా అనేది ఈ అప్పీల్ లో వాదించిన ఏకైక అంశం. 1951 ఏప్రిల్ 20 న ఫరీద్ కోట్ లోని తహసీల్ కార్యాలయం నుంచి పిటిషనర్లకు జారీ చేసిన డిమాండ్ల నోటీసులకు వ్యతిరేకంగా 1952 మే 13 న ఈ దావా దాఖలైంది. 1950 ఆర్థిక చట్టం అమలులోకి వచ్చిన 1950 ఏప్రిల్ 1 తర్వాత పిటిషనర్ల వాదన కాలపరిమితికే పరిమితం కావాలని సొలిసిటర్ జనరల్ అభిప్రాయపడ్డారు.

944

రాజ్యాంగం అమల్లోకి రాకముందు ఏ రాష్ట్రంలోనైనా విధించే పన్నులు, డ్యూటీలు, సెస్ లు లేదా ఫీజులను ఆదా చేసే ఆర్టికల్ 277 కారణంగా ఆ తేదీకి ముందు ఈ చట్టం చెల్లదని భావించలేమని ఆయన పేర్కొన్నారు. 1950 ఆర్థిక చట్టం 1950 ఏప్రిల్ 1 వ తేదీకి ముందు కూడా పనిచేయలేదని, అందువల్ల 1950 ఫైనాన్స్ యాక్ట్ విధించిన ఉత్తర్వులపై ఎలాంటి ప్రభావం చూపుతుందనేది ప్రశ్న. ఏ భారతీయ చట్టం ప్రభావానికి లోనుకాకుండా, ఆ ఉత్తర్వును జారీ చేసే రీజెన్సీ కౌన్సిల్ అధికారాన్ని, విశ్వసనీయతను కూడా ప్రశ్నించలేమని పేర్కొనవచ్చు.

1950 ఏప్రిల్ 1 నుంచి ప్రారంభమయ్యే ఆర్థిక ప్రతిపాదనలను అమల్లోకి తెచ్చేందుకు 1950 ఆర్థిక చట్టాన్ని ఆమోదించారు. ఆ చట్టంలోని సెక్షన్ 11, సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్, 1944, జమ్మూ కాశ్మీర్ రాష్ట్రం మినహా పార్ట్ బి రాష్ట్రాలతో సహా భారతదేశం మొత్తానికి విస్తరించింది. 13(2) ద్వారా, ఇది ఈ క్రింది విధంగా ఇవ్వబడింది:

1950 ఏప్రిల్ 1 వ తేదీకి ముందు జమ్మూకశ్మీర్ మినహా మరే రాష్ట్రంలోనైనా సెక్షన్ 11 లోని సబ్ సెక్షన్ (1) లేదా (2)లో ప్రస్తావించిన చట్టం కాకుండా ఇతర చట్టాలు అమల్లో ఉంటే, ఆ చట్టాన్ని ఆ తేదీ నుంచి రద్దు చేస్తున్నాం.

సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్ 1944 ను పొడిగించడం ద్వారా ఏ తరగతి వస్తువుల తయారీపైనా ఎక్సైజ్ సుంకం విధించే చట్టాన్ని రద్దు చేశారని వాదించారు. అందువలన, రాయల్టీని ఈ క్రింది విధంగా వసూలు చేసే రోబ్కార్ యొక్క నిబంధనలపై దృష్టి సారించబడింది:

ప్రభుత్వానికి చెందిన భూముల్లో ఇటుక బట్టీలు నిర్మించినా, నిర్మించకపోయినా బట్టీల యజమానుల నుంచి మెహసూల్ (లక్ష ఇటుకలకు రూ.50 చొప్పున రాయల్టీ) వసూలు చేయాలి. ఒకవేళ వారు ప్రభుత్వానికి చెందిన భూమిలో ఇటుక బట్టీలు నిర్మిస్తే, మెహసూల్ (రాయల్టీ)తో పాటు భూమి ధర లేదా దాని నష్టాలను (వారి నుండి) వసూలు చేయాలి.

945

1950 ఫైనాన్స్ చట్టంలోని సెక్షన్ 13(2)లోని నిబంధనలు 1944 నాటి సెంట్రల్ ఎక్స్ సెక్సెస్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్ కు సంబంధించిన చట్టాన్ని మాత్రమే రద్దు చేయాలని భావిస్తున్నట్లు స్పష్టంగా చెబుతున్నాయి. ఒకవేళ ఈ చట్టం భారత శాసనానికి అనుగుణంగా లేకపోతే ఆర్టికల్ 277 ద్వారా దాన్ని కాపాడవచ్చు. ఇటుకలపై రాయల్టీ విధిస్తూ, ఏప్రిల్ లో పొడిగించిన సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్ 1944 కు చట్టబద్ధత కల్పిస్తుందా లేదా అనేది ఈ కేసులో తేలాల్సి ఉంది. 1, 1950.

రాయల్టీ పరిపక్వతకు లోనవుతుందని, ఎక్సైజ్ డ్యూటీ అని, రాబ్కర్ అనేది భారతీయ స్థితికి అనుగుణమైన చట్టం అనే భావనలపై మిస్టర్ డాఫ్తారీ వాదన కొనసాగుతుంది. అయితే, ఇది ప్రశ్నను నిర్ణయించదు, ఎందుకంటే పదం,,,, ఉప-ఎస్. (2) ఫైనాన్స్ యాక్ట్, 1950 లోని సెక్షన్ 13 ప్రకారం రద్దు చేసిన చట్టం భారత శాసనానికి అనుగుణంగా ఉండాలి. 1944 నాటి సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్ అనేది భారతదేశంలోని కొన్ని ప్రాంతాల్లో తయారయ్యే లేదా ఉత్పత్తి చేసే వస్తువులపై, ఉప్పుపై కేంద్ర ఎక్సైజ్ సుంకాలకు సంబంధించిన ఏకీకృత, సవరణ చట్టమని వాదిస్తున్నారు. ఈ చట్టం ఒక నియమావళి స్వభావానికి విరుద్ధంగా ఉందని, అందులో ప్రత్యేకంగా పేర్కొన్న సరుకులపై ఎక్సైజ్ సుంకం విధించడానికి మాత్రమే అవకాశం కల్పిస్తుందని, అయితే దాని వల్ల ఇతర వస్తువులను ఎక్సైజ్ సుంకం విధించడం నుండి మినహాయించబడుతుందని, అందువల్ల, భారత శాసనం దానిలో పేర్కొన్న వస్తువులను మాత్రమే కాకుండా లెవీ లేని ఇతర సరుకులను కూడా చేర్చేంత సమగ్రంగా ఉందని కోరారు.

946

అయితే, భారతదేశంలో తయారయ్యే ఇతర వస్తువులను మరే ఇతర చట్టం అమలు నుండి స్పష్టంగా మినహాయించడానికి ఎటువంటి ప్రతికూల నిబంధన లేదని ఐటిఎస్ అంగీకరించింది.

సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్, 1944 లోని సెక్షన్ 3(1) ప్రకారం ఎక్సైజ్ సుంకం విధింపును వివరిస్తుంది.

"భారతదేశంలో ఉత్పత్తి చేయబడే లేదా తయారు చేయబడే ఉప్పు కాకుండా ఇతర విసర్జన చేయదగిన అన్ని వస్తువులపై ఎక్సైజ్ సుంకం యొక్క నిర్దేశిత సుంకాలు విధించబడతాయి మరియు వసూలు చేయబడతాయి ... మొదటి షెడ్యూలులో పేర్కొన్న రేట్ల ప్రకారం."

"ఎక్సిసబుల్ గూడ్స్" అనేది సెక్షన్ 2(డి) ద్వారా నిర్వచించబడింది, దీని అర్థం "మొదటి షెడ్యూలులో పేర్కొనబడిన వస్తువులు ఎక్సైజ్ సుంకానికి లోబడి ఉంటాయి మరియు ఉప్పును కలిగి ఉంటాయి". ఈ

రెండు నిబంధనలు కలిపి ఎక్సైజ్ చట్టం అమలును పరిమితం చేస్తాయి, సరుకులు మరియు ఉప్పును ఉత్పత్తి చేస్తాయి మరియు చట్టం యొక్క పరిధిని పరిమితం చేస్తాయి. "చట్టాన్ని ఏకీకృతం చేయడం మరియు సవరించడం" అనే పదాలు వాస్తవానికి 39 ద్వారా రద్దు చేయబడిన చట్టాలను సూచిస్తాయి. ఈ ఏకీకృత చట్టం అమలుకు ముందు, వివిధ అంశాలకు సంబంధించిన 17 చట్టాలు ఉండేవి, మరియు 1944 లో, ఆ చట్టాలన్నీ రద్దు చేయబడ్డాయి మరియు ఆ చట్టాలన్నింటినీ కవర్ చేయడానికి మరియు కొన్ని కొత్త సరుకులను చేర్చడానికి ఒక ఏకీకృత చట్టం ఆమోదించబడింది. ఏకీకరణ ప్రభావం రద్దులకు సంబంధించిన షెడ్యూలులో ప్రత్యేకంగా పేర్కొనని ఇతర చట్టాలను రద్దు చేసే విధంగా చట్టాన్ని క్రోడీకరించడం కాదు. ప్రస్తుతమున్న ఏ స్థానిక చట్టం అమలు నుండి ఇతర సరుకులను మినహాయించే ప్రతికూల నిబంధన ఏదీ ఈ చట్టంలో స్పష్టంగా చేర్చబడలేదు లేదా ఆలోచించబడలేదు. అందువల్ల రాయల్టీ విధించిన రోబ్కార్ ను సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్ 1944 కు సంబంధించిన చట్టంగా చెప్పలేమని, అందువల్ల ఇది ఫైనాన్స్ యాక్ట్ 1950 లోని సెక్షన్ 13(2) రద్దు పరిధిలోకి రాదని స్పష్టమవుతోంది.

947

మా తీర్పులో హైకోర్టు తీర్పు సరైనదే.. అప్పీలును ఖర్చుతో కొట్టివేస్తున్నాం.

అప్పీల్ కొట్టివేత..